

Alles komt goed

In de wiskunde is het een evidentie: min en min wordt plus. Die logica ging ook op bij de laatste subsidieronde. Het Raamtheater, de Zwarte Komedie en Theater Taptoe, die een negatief advies van de beoordelingscommissie kregen, werden door Anciaux terug opgevist. De minister toverde echter ook nieuwe wiskunde uit zijn hoed: plus en plus is gelijk aan min. Positief geëvalueerde gezelschappen als De Stichting (Peter De Graef), Zang en dans (Josse De Pauw), Action Malaise (Ivan Vrambout), Zeven (Inne Goris), Lampe (Pieter De Buysser), Lazarus (Günther Lesage), De Parade (Rudi Meulemans), Scharlaken Dak en Tristero vielen plotsklaps uit de boot. Ook DAS theater (Arne Sierens en Johan Dehollander), Zuidpool en Ultima Thule moeten het met gevoelig minder stellen. De wereld op zijn kop?! Wees niet bevreesd: juist daarom komt alles goed. Ik zal u een verhaal vertellen over keizers en pausen.

Liv Laveyne

Afgelopen junimaand heb ik aan rouwtafels en feestdissen gezeten, ik heb de handdoek in de ring zien werpen waar nog gestreden moest worden en protestvlaggen zien hijsen waar de slag nochtans bij voorbaat gewonnen was, ik heb gezocht naar een leuze van broederlijkheid waar nergens werd gescandeerd, ik heb gezien hoe wonden werden gelikt en hoe de ene kraai de kraalogen van de andere viseerde, verkeerdelijk denkend dat het de vers verworven juwelen onder diens kont betrof.

Ik zou de poëtica haar diplomatieke werk kunnen laten doen, maar gezien geen van beide in mijn aard ligt, vul ik bovenstaande voor u in: de rouwtafel van Ultima Thule, de feestdis van Theater Taptoe, de handdoek van DAS, de persconferentie van het Raamtheater, de wonden van Zuidpool. Het schouderkloppen en wangenkussen waarmee foyers doorgaans hun stof en speeksel verzamelen was even niet langer aan de orde. *Bottom line* is: theater is een job en als die job op het spel komt te staan, is er geen tijd voor revérences en kabbel-

klap. Dan onderscheidt de Tsjechov lezende acteur zich geenszins van enig andere arbeider. Of misschien toch wel: de laatste vat post tezamen met zijn makkers bij zelf gestookte kolenvuurtjes, van *cameraderie* was in theaterland geen sprake. 'Andere theaters, die tweemaal negatief advies kregen, kunnen verderwerken. Het zij hen gegund, maar het is de wereld op zijn kop,' kraste een minderbedeelde kraai.

Neen, op een gelijkgestemd – of op zijn minst 'gestemd' – geluid vanuit de sector op de ministeriële geldbedeling moesten we niet rekenen. Ook de beoordelingscommissie, aan wiens raad de cultuurminister voor 11,7 procent voorbijging, trok ditmaal – in tegenstelling tot het collectieve zelfontslag vijf jaar geleden – stilzwijgend haar conclusies, want met vijgen na Pasen voed je geen hongerige acteurskindjes noch je eigenwaarde.

Die eigenwaarde had sowieso al een flinke deuk gekregen toen de cultuurminister zijn eigengereide beslissing verdedigde als zijnde het gevolg van weinig doortastende

adviezen. 'Ik heb degelijke beoordelingen gekregen van de commissies, maar er zijn te weinig keuzes gemaakt. Laten we zeggen dat mijn vrijheid daardoor groter werd, maar dat mijn wijsheid niet zozeer gevoed was.' Kortom, hoe de bal aan eigen voet houden en tegelijk je medespelers het verwijt toesturen dat ze niet *shotten*. Qua tactisch spel kan dat tellen. De richtlijnen in de beleidsnota waren vaag (had iemand kunnen raden dat Van Grembergens aandringen op theaterfusies bij Anciaux *linea recta* zou leiden tot het afstraffen van initiatieven die rond één persoon zijn gebouwd, ook als die een ronkende naam als pakweg De Pauw of Sierens schragen? (Of zoals Anciaux tactvol stelde: 'Binnen de projec-

Uit: Artistiek Advies Les Ballets C. de la B.

Wat betreft de nieuwe pijler 'jonge makers die binnen het gezelschap de kans krijgen om eigen werk te maken' vreest de commissie eveneens voor de artistieke waarde, omdat het gros van het getoonde werk bij de eerste editie niet veel meer was dan een herkauwen van de gekende formules van het gezelschap. Variaties, dat uiteraard. Maar dan wel in hoofdzaak op hetzelfde thema. Deze vorm van klonen biedt artistiek gesproken geen enkele meerwaarde. 1-2-3 Propositions werd ook door het gezelschap zelf kritisch geëvalueerd. De beoordelingscommissie heeft het raden naar de inhoud van die evaluatie.

tenpot kunnen deze individuele kunstenaars een rugzakje verwerven om zich aan de grotere huizen aan te bieden.) Niemand wist bovendien hoeveel geld er in de portefeuille van de minister stak. De ene commissie richtte zich op wat er vroeger in zat (theater), de andere op wat er zou moeten in zitten (beeldende kunst). Het was blind in de buidel tasten. Geef toe, moest u geld moeten verdelen, u zou liever passen.

Maar het was vooral Bertjes laatste zin die mij enigszins in de war bracht: 'Laten we zeggen dat mijn vrijheid daardoor groter werd, maar dat mijn wijsheid niet zozeer gevoed was.' Wat bedoelde hij daarmee? Dat